

Wyrok z dnia 26 stycznia 2001 r.

II UKN 201/00

Przepis art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm.) nie ma zastosowania do wymagalnych po dniu 1 stycznia 1999 r. roszczeń pracownika urzędu rejonowego, który na podstawie art. 53 ust. 1 tej ustawy stał się pracownikiem starostwa powiatowego.

Przewodniczący SSN Beata Gudowska, Sędziowie SN: Maria Tyszel, Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2001 r. sprawy z powództwa Józefa K. przeciwko: 1) M. Urzędowi Wojewódzkiemu z siedzibą w W., 2) Starostwu Powiatowemu w M. o ekwiwalent za urlop i odprawę rentową, na skutek kasacji strony pozwanej ad. 2 od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 21 października 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Działdowie wyrokiem z dnia 24 maja 1999 r. [...] zasądził od pozwanego Starostwa Powiatowego w M. na rzecz powoda - Józefa K. kwotę 6.635,76 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wraz z odsetkami oraz kwotę 2.390 zł tytułem odprawy rentowej wraz z odsetkami i równocześnie oddalił powództwo w stosunku do M. Urzędu Wojewódzkiego. W wyniku postępowania dowodowego Sąd Rejonowy ustalił, że powód został powołany przez Wojewodę C. z dniem 20 czerwca 1995 r. na stanowisko kierownika Urzędu Rejonowego w M. Następnie, począwszy od dnia 16 kwietnia 1998 r. przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim do dnia 10 stycznia 1999 r. W dniu 17 kwietnia 1998 r., w okresie trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, powód został odwołany z zajmowanego stanowiska przez Wojewodę C. Natomiast decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w C. z

dnia 16 grudnia 1999 r. powód został uznany za częściowo niezdolnego do pracy i przyznano mu rentę od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, tzn. od dnia 11 stycznia 1999 r. W tej sytuacji Sąd Rejonowy stwierdził, że ponieważ odwołanie powoda ze stanowiska nastąpiło w chwili, gdy był on niezdolny do pracy z powodu choroby, to zgodnie z dyspozycją art. 70 § 2 w związku z art. 72 § 1 KP, termin wypowiedzenia wobec powoda zaczął biec dopiero w styczniu 1999 r., a w konsekwencji w dniu 1 stycznia 1999 r. powód pozostawał nadal pracownikiem. Równocześnie, z dniem 1 stycznia 1999 r. zreformowany został ustrój terenowej administracji publicznej i dotychczasowe urzędy rejonowe z mocy art. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm.) stały się starostwami powiatowymi, a na podstawie art. 53 ust. 1 Przepisów wprowadzających pracownicy urzędów rejonowych stali się z mocy prawa pracownikami starostw powiatowych. Oznacza to, że odwołanie powoda w kwietniu 1998 r. ze stanowiska kierownika Urzędu Rejonowego, w czasie jego usprawiedliwionej nieobecności w pracy z powodu choroby, spowodowało wprawdzie pozbawienie go prawa wykonywania funkcji kierowniczej, ale nadal pozostawał on pracownikiem tego urzędu i dlatego z dniem 1 stycznia 1999 r. stał się także z mocy prawa pracownikiem Starostwa Powiatowego w M. Dlatego Sąd przyjął, że już czasie, gdy powód był pracownikiem Starostwa Powiatowego w M., zaczął płynąć termin wypowiedzenia umowy o pracę, skoro dopiero z dniem 11 stycznia 1999 r. zaprzestał on pobierać zasiłek chorobowy (*nota bene* od dnia 1 stycznia 1999 r. powód otrzymywał ten zasiłek właśnie za pośrednictwem Starostwa Powiatowego w M.). W konsekwencji Sąd stwierdził, że roszczenia powoda o ekwiwalent za urlop (art. 171 § 1 pkt 1 KP) oraz o odprawę rentową (art. 92¹ § 2 KP w związku z § 8 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1990 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych - jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 111, poz. 493 ze zm.) stały się wymagalne wraz z rozwiązaniem stosunku pracy w lutym 1999 r. i powinny być zaspokojone przez ówczesnego pracodawcę powoda, tzn. przez Starostwo Powiatowe w M.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 21 października 1999 r. [...] oddalił apelację pozwanego Starostwa Powiatowego w M. od powyższego wyroku Sądu Rejonowego w Działdowie jako bezzasadną. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy stwierdził, że - wbrew zarzutom apelacji - wyrok Sądu Rejonowego nie narusza art. 53 i art. 80 ust. 1 Przepisów

wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną. Zdaniem Sądu Okręgowego, z dniem 1 stycznia 1999 r. powód stał się pracownikiem Starostwa Powiatowego w M. z mocy art. 53 ust. 1 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną i dlatego Starostwo Powiatowe w M. posiada legitymację bierną do występowania w sprawie jako były pracodawca powoda oraz jest ono zobowiązane do wypłaty zasądzonych na rzecz powoda świadczeń pracowniczych. Natomiast art. 80 ust. 1 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną nie ma w rozpoznawanej sprawie zastosowania, ponieważ sytuację prawną powoda regulują przepisy rozdziału 3 tej ustawy.

Kasację od powyższego wyroku wniosło Starostwo Powiatowe w M., zarzucając, że: „Sąd Okręgowy nie wskazał wyraźnie żadnego przepisu w rozdziale 3. z Dz.U. Nr 113 poz. 872, mocą którego pozwany starosta, jako reprezentant Powiatu odpowiada za czyny zupełnie od niego niezależne, za Wojewodę jako reprezentanta Skarbu Państwa. Pozwany Starosta uważa, iż w danej sprawie należy stosować art. 80 ust. 1 przepisów wprowadzających, gdyż przedmiotowe roszczenia nie są zobowiązaniami Starosty, a Wojewody i ten przepis został naruszony przez organ I i II instancji”. W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w stosunku do Starostwa Powiatowego w M. W uzupełnieniu uzasadnienia kasacji Starostwo Powiatowe w M. podniosło następnie, że w przedmiotowej sprawie za długi wobec pracowników przejmowanych w wyniku reformy administracji publicznej powinno ono odpowiadać solidarnie wraz ze Skarbem Państwa, czyli zgodnie z dyspozycją art. 23¹ § 2 KP, wskazując równocześnie w tym kontekście na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2000 r. (III ZP 20/99). W odpowiedzi na kasację, M. Urząd Wojewódzki w W. wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna. Wbrew wywodom jej uzasadnienia, obie instancje sądowe orzekające w rozpoznawanej sprawie, to znaczy zarówno Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Działdowie, jak i następnie także Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie trafnie przyjęły, że podstawą zasądzenia roszczeń powoda z tytułu ekwiwalentu za urlop oraz odprawy rentowej powinien być art. 53 ust. 1, a nie art. 80 ust. 1 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące admini-

stracę publiczną. W świetle dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych jest bowiem niesporne, że z dniem 1 stycznia 1999 r. powód, który przebywał w tym czasie na zwolnieniu lekarskim, stał się z mocy prawa pracownikiem Starostwa Powiatowego w M. (art. 14 ust. 1 pkt 1 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną) i z tej przyczyny począwszy od dnia 1 stycznia 1999 r. aż do dnia 10 stycznia 1999 r. pobierany nadal zasiłek chorobowy otrzymywał już także za pośrednictwem tego Starostwa. Dlatego nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez Starostwo Powiatowe w M. naprzód w apelacji, a następnie powtórzony w kasacji, zarzut naruszenia art. 80 ust. 1 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną, wobec jego pominięcia przy rozstrzygnięciu rozpoznawanej sprawy i równoczesne wskazanie w tym kontekście na potrzebę oparcia rozstrzygnięcia także na art. 23¹ § 1 KP oraz na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2000 r. (III ZP 20/99 - OSNAPiUS z 2000 r. nr 13 poz. 501). Należy bowiem mieć na uwadze, że w rozpoznawanej sprawie z jednej strony - art. 53 ust. 1 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną jako przepis szczególny (*lex specialis*) wyłącza stosowanie art. 23¹ § 1 KP (*lex generalis*), a z drugiej strony - zasadzone na rzecz powoda roszczenia stały się wymagalne dopiero z chwilą rozwiązania z nim stosunku pracy w lutym 1999 r., a więc już po dniu 1 stycznia 1999 r., co wykluczało oparcie rozstrzygnięcia na art. 80 ust. 1 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji.

=====